DÖRNYEI KÁLMÁN

YABBAGABB ÉS A BOSZORKÁNY ÁTKA

– Na most véged van, banya! – kiáltotta Yabbagabb, és szögesbunkóját a boszorkány feje fölé emelte.

A boszorkány visítozni kezdett, hogy mentse az életét:

– Csak nem akarsz megölni egy szegény, szerencsétlen öreganyókát? Kérlek, tedd el azt a bunkót. Én nem ártottam senkinek sem.

– És a kondérban gyermekeket főzni, az szerinted tisztességes cselekedet?

A boszorkány megpróbált kiszabadulni Yabbagabb szorításából, de sikertelenül.

– Ostoba fegyverforgató. A kölkök a repülés varázsitalomhoz kellettek. Egyszerű komponensek voltak. Érted?

– Aha – dörmögte Yabbagabb, és a szögesbunkójával célba vette a banya undorító bibircsókos képét.

A boszorkány hangnemet változtatott. Hideg, gonosz, félelmet parancsoló hangon szólalt meg:

– Ha elpusztítasz, átkom lesújt rád. Sikertelenség lesz, mely utadat kísérni fogja, mígnem a balszerencse végzeted okozza.

– Nem vagy elég hatalmas ahhoz, hogy átkod beteljesüljön – mondta nyugodtan Yabbagabb.

– Óriási, démoni erőknek parancsolok. Ne merészelj kezet emelni rám!

– Ha valóban olyan tapasztalt lennél, akkor nem tudtalak volna legyőzni – ellenkezett hősünk.

– Nem is te győztél le, hanem a nyamvadt kis denevér familiárisod, aki megette az én csótány famulusomat. Amit ez a testi és szellemi sokk okozott, az gyengített meg. Egyébként hatalmas boszorkány vagyok, úgyhogy rettegj átkomtól! – őrjöngött a banya.

– Vén csoroszlya, Yabbagabb nem fél senkitől és semmitől!

– Akkor légy átkozott, Yabbagabb! Szálljon rád balszerencse, és halj meg keserves kínok közepette!

– Úgy legyen, emberevő boszorka – mosolyodott el Yabbagabb, és szögesbunkójával agyoncsapta a gonosz boszorkányt.

– Erdők mélyén baktatok, vidám és szabad vagyok, kék ég a háztetőm, lópokróc a heverőm – dalolászott Yabbagabb, majd egy nagy kurjantással befejezte hamiskás nótáját.

Boldog volt, mert a falutól, melyet a boszorkány uralma alól felszabadított, egy drágaköves gyűrűt kapott ajándékba. Yabbagabb nem érezte a tárgyon mágia jelenlétét, de a falusiak véleménye szerint varázsholmi volt. Ők azonban nem értettek a használatához. Mivel hősünk nemcsak fegyverforgató volt, hanem amatőr varázsló is, ezért azonosítani tudta a gyűrűt. Az azonosító varázslat eredménye pedig felülmúlta Yabbagabb legtitkosabb vágyait is, mert megbizonyosodott, hogy egy kívánsággyűrű került a birtokába. Félelmetes mágikus kincs, mely hordozója egy korlátozott óhajának teljesülését teszi lehetővé.

Ezért volt Yabbagabb a megszokottnál is vidámabb, és vándorútja nagy részén a leendő kívánságán töprengett. Először egy hordó bor jutott eszébe. Mostanra gondolatai egy kifogyhatatlan boroskulacs, egy szekérnyi drágakő és egy ötvenfős hárem körül jártak. A tucatnyi lehetőségtől megmámorosodva úgy döntött, hogy nem fogja elpazarolni a gyűrű töltetét, hanem félrerakja egy későbbi időpontra. Véleménye szerint előfordulhat még olyan helyzet, ahol zseniális intelligenciája csődöt mond, és csak a varázstárgy erejére számíthat.

Ilyen gondolatok közepette érkezett meg Yabbagabb Ronsharba, egy északi kikötővárosba, a gonosz boszorkány átkát már rég elfeledve.

A külső városkapu nyitva állott. Hősünk egy birkapásztor és nyája kíséretével bevonult a városba. Az őrök nem kérdeztek tőle semmit. Yabbagabb szerint nem merték feltartóztatni, az igazság szerint azonban azért, mert nem láttak benne potenciális veszélyt a városra nézve. Yabbagabb hosszú erőlködés után a nyáj közepéről kikászálódott az út szélére, ahol csak néhány birka szaladgált. Az egyik ilyen jól megtermett állat orvul nekirohant, és ha Yabbagabbnak nem sikerült volna egy mellette elhaladó lovas palástjában megkapaszkodnia, akkor csúnyán hasra esett volna.

– Hogy merészeled, paraszt! – szólalt meg a lovas, és Yabbagabb mihelyt visszanyerte egyensúlyát, szemügyre vette a jövevényt. Felszegett fejjel, gyanakvó tekintettel, arcán elviselhetetlenül gőgös kifejezéssel egy mellvértes lovag nézett le rá.

– Jó, hogy erre jártál. Különben beletenyereltem volna ezeknek az ostoba állatoknak az ürülékébe – mondta Yabbagabb, de a nemesúr csak dühösebb lett, és előrántotta kardját.

– Hozzáértél a palástomhoz! Ezt a sértést egy magadfajtától nem tűrhetem el. Védd magad!

Yabbagabb látva, hogy ennek fele sem tréfa, újra bevetette magát a nyáj közepébe, azonban az egyik birkán szerencsétlen mozdulattal átesve a földre került. Az állatok többsége kikerülte, de volt, amelyik nem átallotta megtaposni őt. Mire fel tudott tápászkodni, a nyáj már továbbment, a gonosz képű lovag pedig megrohamozta az út másik oldaláról. Hősünk gyorsan rámondta ellenfelére tökéletesre fejlesztett trükkvarázslatát, a bölögtetőmágiát. A lovag óriásit böfögött, és közben ösztönösen elengedte a kantárszárat, hogy szája elé tegye a kezét, de elvesztette egyensúlyát, és leesett lováról. Yabbagabbnak több se kellett, beszaladt egy mellékutcába. Míg végképp eltűnt a lovag szeme elől, tapasztalhatta, hogy a nemesurak finom nyelve sem nélkülözi kevésbé a trágár szavakat, mint az egyszeri parasztemberé, ha a helyzet úgy kívánja.

A nagy lohalástól Yabbagabb hamarosan elfáradt. Beleizzadt ruháiba, ráadásul a birkás eset óta trágyaszagot árasztott. Ezért keresve sem találhatott volna jobb helyet, ahol elvegyülhet a tömegben és talán meg is tisztálkodhat, mint a sikátor végén kibukkanó kicsiny fogadó. A kora délutáni időpont ellenére lentről mulatozás zaja szűrődött fel.

Yabbagabb felfigyelt a cégérre függesztett táblára, mely egy felhívást tartalmazott:

Kalandorok! Az Északi Utak Nagykereskedője olyan tapasztalt, félelmet nem ismerő férfiakat keres, akik elpusztítanák az északkeleti tartományokban garázdálkodó fé-

lelmetes kreatúrát, Tarrasque-t. A küldetés teljesítői óriási jutalomra számíthatnak. Jelentkezés a ronshari Kereskedelmi Székhelyen.

Bár bátor vagyok és tapasztalt, de nem hülye – futott át a gondolat Yabbagabb agyán, aki már hallott a legyőzhetetlen szörnyetegről.

Kinyitotta az ajtót és lement egy szűette falépcsőn a fogadóba. Még szinte le sem ért a füstös helyiségbe, mikor a vendégek közül négy rosszképű és drabális termetű férfi fölállt a tölgyfaasztaltól, és megindult felé. Yabbagabb arra számított, hogy a társaság majd elmegy mellette, de az egyik fickó medvemorgásszerű hangján megszólította:

– Jobb vagy bal kezem?

– Mi van? – hökkent meg hősünk.

– Mondom, jobb vagy bal kezem? Válassz! – a férfi megropogtatta ujjait, és közben megfeszültek roppant tricepszei és vaskos nyakán az izomkötegek. Egész megjelenése tekintélyt parancsoló volt, és Yabbagabb számára vészjósló.

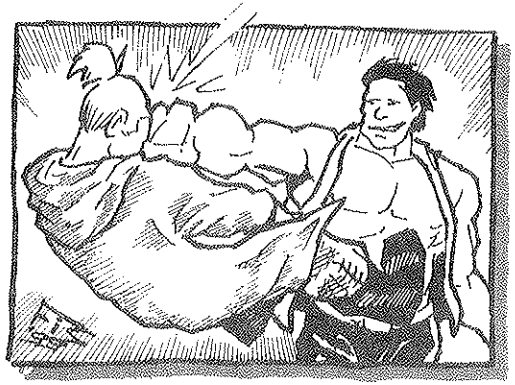

– Legyen a bal – kockáztatta meg hősünk, mert ha labirintusokban elágazáshoz érkezett, akkor is mindig a bal oldali folyosót szokta választani.

Az idegen elmosolyodott, végigsimította sűrű hátravetett haját, majd bal kezének villámgyors mozdulatával behúzott egyet Yabbagabb képébe. Hősünk hátratántorodott, és eleredt az orra vére. A mellék társai gúnyosan vihogtak, és az ivóban mások is felnevettek.

– Csak nem rosszul választottam? – tudakolta a legnagyobb vérmérsékletű Yabbagabb, és közben azon töprengett, ha sor kerülne rá, elő tudná-e rántani a szögesbunkóját, mielőtt a kocsmatöltelékek kihúznák övükből a késeiket. A fickó csak most vette észre a Yabbagabb övén csüngő fegyvert, és úgy döntött, hogy nem kötekszik tovább. Ennyi bemutató elég volt, hogy továbbra is őt tartsák a helyi keménylegénynek. Díszkíséretével visszaült az asztalához, és csak annyit mondott:

– Éppen hogy jól döntöttél. A jobb kezem sokkalta erősebb, mint a bal.

Yabbagabb feleslegesnek tartotta, hogy leálljon verekedni a férfival, hiszen minden kocsmának és borkimérésnek megvan a maga keménylegénye, akinek az a feladata, hogy belekössön naponta egy-egy idegenbe. Csak azt sajnálta, hogy ma ő volt ez az idegen. Megtörölte vérző orrát, majd a pulthoz ülekedett egy korsó bort rendelni orvosság gyanánt. Az ital drága volt, de ami igazán elkeserítette hősünket, az az volt, hogy vizezték is.

– Átkozott nap ez a mai – dörmögte Yabbagabb, és kijelentése kapcsán nem tudta miért, de nagyon rossz előérzet fogta el.

Végigjárta az asztalokat, ahol volt még szabad hely. Az elsőnél valami holnapután tartandó varázslóvizsgáról beszéltek a vendégek és azon sajnálkoztak, hogy még ezen a nevezetes napon sem engedik be őket a varázslóiskola falai közé. Az asztalnál ülők Yabbagabb közeledtére elhallgattak, majd illedelmesen közölték vele, hogy a szék foglalt. Egy másik asztalnál egyszerűen csak ráhorkantak, de volt, aki a kutyáját akarta ráuszítani, ha nem takarodik el azonnal. Végül kínos helyzetéből a fogadó legrávolabbi sarkában ülő köpönyeges alak mentette ki.

– Leülhetek? – kérdezte reménytelenül Yabbagabb.

– Természetesen, ha úgy gondolod... – válaszolta a jóember halk, krákogó hangon.

Az idegen nagy fekete csuhát viselt, amely a fejére volt húzva, így teljesen eltakarta az arcát. Ezen kívül nem is látszott rajta más szokatlan, talán csak az a kis ezüstharang volt még figyelemre méltó, mely a nyakába akasztott ezüstláncon lógott, és minden kisebb mozdulatára megcsörrent.

– Köszönöm, hogy asztalodhoz ülhettem – mosolyodott el hősünk, és a kezét nyújtotta asztaltársa felé.

A csuhás alak felemelte fejét, hogy Yabbagabbra nézzen. Mozdulata során dögletes bűz csapta meg harcos-mágusunk orrát. A rothadás bűze volt ez, amit egészen eddig elnyomott a hősünkből áradó birkaürülékszagú aura. A csuklya alól egy gennyes fekélyektől és kelésektől burjánzó deformálódott pofájú orr és fül nélküli valami kémlelte Yabbagabbot. Hősünk jobban hátratántorodott, mint mikor előbb az ütés érte. Az idegen megszólalt:

– Bámulatos, hogy volt merszed leülni egy lepráshoz, akit mindenki elkerül, bár régebben majdnem mindenki a barátom volt, akiket itt látsz a fogadóban. A fogadós is csak a régi barátságunk emlékére tűr meg, bár az is lehet, hogy csak azért, mert megkapja tőlem halálomkor az ezüstharangomat, mely most azt hivatott betölteni, hogy kolompolásával leprás mivoltomat jelezze. Bezzeg a régi szép idők... – és a leprás csak beszélt, beszélt, be nem állt a szája egy lélegzetvételnél hosszabb időre. Yabbagabb azonban már régen nem rá koncentrált, hanem saját problémájára, mert tudatosult benne, hogy a kapunál a lovag és a birkás eset, majd itt a kötekedő alakok, a vizezett bor, a vendégek tudat alatti félelme – amiért nem engedték leülni asztalukhoz – és most a leprás – akivel egy asztalnál üldögél –, mit jelent.

Mindez azt jelentette, hogy a boszorkány átka megfogant rajta, és a szerencsétlenségek száma csak egyre növekedni fog a jövőben, mígnem az egyik balszerencse a végzetét okozza.

– ... a boszorkány átka megfogant rajtam – ismételgette hősünk kétségbeesve.

A leprás félbehagyta monológját.

– Miféle boszorkányról beszélsz?

Yabbagabb megsajnálta a szörnyű betegségben szenvedő idegent; meg akarta vigasztalni, elmondani, hogy a lepránál lehetnek nagyobb gondjai is az embernek. Ezért, de legfőképpen, mert szeretett a kalandjaival dicsekedni, elmesélte asztaltársának a boszorkánnyal vívott harcát. Előadásában félelmetes varázspárviadalról, megidézett gyilkos kreatúrákról mesélt, mígnem győzedelmeskedett a boszorkány felett, aki az utolsó pillanatban átkával sújtotta őt. A leprást nem nyűgözte le hősünk mesélői tehetsége, de látszott rajta, hogy az elbeszélés vége nagyon is magával ragadta. Pánikszerűen üvöltözni kezdett.

– Boszorkányátok! Emberek, ezen az idegenen boszorkányátok ül! Mindannyiunkat el fog veszejteni, ha nem kergetjük el azonnal!

Yabbagabb első megdöbbenését a csodálkozás váltotta fel, amiért egy leprás ennyire félti az életét holmi mágikus ráolvasástól. Azonban a leprás szavai nagy hatást tettek a vendégseregre. Többen is dühödten és félelemmel telve felpattantak helyeikről, és Yabbagabb távozását követelték. Egy, a bejáratnál ülő vendég meg így szólt:

– Én, már amikor belépett az idegen, megéreztem rajta a pokol kénköves bűzét. Fogjátok meg, fiaim, és égessétek meg, amíg nem késő.

Azonban az ivóban nem volt olyan ember, aki hozzá mert volna érni hősünkhöz, annyira rettegtek a boszorkány átkától. A fogadós valahonnan kerített egy vasvillát, ezért Yabbagabb nem is próbálta meggyőzni őket maradásáról. Morcos képet vágott, majd előrántotta szögesbunkóját, és szép lassan forogva a helyiségben a kijárat felé araszolt. Mire felért a lépcsőn, néhányan sörös- és boroskancsókat vágtak hozzá. A dobálózók között ott volt a kocsma keménylegénye is, akinek a balegyenesétől még viszketett hősünk orra. Yabbagabb elérkezettnek látta az időt a bosszúra, ezért megtorlásképpen ezt kiabálta:

– Elmegyek, mert boszorkányátok sújt és a pokol kénköves bűze ölel körül. Legyetek nyugodtak, mert konyítok valamit magam is a mágiához, és tudom, hogy az átok csak akkor szállhatott volna rátok, ha megérintetek. Tehát nem kell mitől félnetek, hacsak nem attól a hátravetett hajú izomagyú fickótól, aki, mikor bemosott egyet az arcomba, szükségszerűen hozzámért.

Yabbagabb nem várta meg a hatást, sietősen távozott. Azonban az utcasarokról visszatekintve láthatta, hogy a fogadó keménylegénye kivágódik az ajtón, miközben egy vasvilla alakja bontakozik ki mögötte. Yabbagabb elégedetten vigyorgott, és a városközpont felé vette az irányt. Rövid töprengés után eldöntötte, hogy felhasználja a kívánsággyűrűjét a boszorkányátok megszüntetésére, és ez mélységes nyugalommal töltötte el. A lelki béke egészen addig tartott, míg a kívánsággyűrűt keresni nem kezdte. A gyűrűt nem találta meg a zsebében, ezért idegesen végigkutatta rejtett zsebeit is, majd elölről kezdte az egész procedúrát, de a varázsholmi nem került elő. Hősünk káromkodott, kétségbeesett, aztán megint düh fogta el, míg végül ahelyett, hogy elsírta volna magát, röhögni kezdett saját szerencsétlenségén, és a kezét bámulta, mert úgy rémlett neki, az egyik ujjára húzta fel annak idején a gyűrűt. Yabbagabb belegondolt, hogy ha eddig is mindig csak egy hajszál híján menekült meg kalandjaiból, akkor most vajon milyen esélyei lesznek a boszorkányátokkal a fején. De hősünk nem az a kimondottan töprengős fajta volt, lerázta magáról depresszióját, és folytatta útját Ronshar belvárosába. Nem érdemes azon rágódnia, hogy saját maga vesztette-e el a tárgyat vagy valaki ellopta tőle, sejtette, hogy ez is a boszorkány átka miatt történt. Ha a varázsgyűrűje eltűnt, akkor más módot kell találnia az átok eltávolítására. Keresztülment a város főterén, és a késő esti hűvös idő ellenére megmosakodott a piac mellett lévő gémeskútnál. Körbejárta Ronshar templomait, de azok a papok, akik egyáltalán beengedték templomukba, vagy nem tudtak rajta segíteni, vagy óriási összegeket követeltek a varázslat semlegesítéséért. A Szerencse Istennőjének Házában különösen balszerencsésen járt. A klerikusok nemhogy nem segítettek neki, hanem meg akarták bélyegezni a homlokán a boszorkányátkot hordozók jelével. Yabbagabbnak sikerült félredobálnia a hitbuzgó papokat, és elfutnia, de kegyetlenül dühös volt az általa oly nagyra becsült Szerencse Istennőjének követőire. A Gyógyítás Házában azonban hasznos értesülésre tett szert, bár nem szolgálhatott örömére. Az egyházatyák közölték vele, hogy különösen erős boszorkányátok ül rajta, amelyet közönséges átok megszüntetésével nem lehet feloldani. Csak egy nagyon hatalmas mágus varázslata semlegesíthetné az átkot. Az információért a kövér papok megfosztották erszénye maradék aranyaitól is, majd újrára bocsátották. Hősünk tudta, sok tízezer aranyra lenne szüksége ahhoz, hogy a szükséges mágusok közül egy is szóba álljon vele és hatástalanítsa az átkot. Ennyi pénzt pedig élete során még sohasem mondhatott a magáénak, így valószínűleg az elkövetkezendő néhány nap alatt sem fogja tudni megszerezni. Keserű sorsába beletörődve elindult helyet

keresni, ahol álomra hajthatja fejét. Egy szűk sikátor eldeformálódott és repedezett, üresen fekvő hordójában húzta meg magát; ha a hideg és bánata elől nem is, de az éjjeli eső elől menedéket találva. Régi hősi kalandjai és barátai jártak az eszében, míg el nem nyomta a jótékony álom.

Azonban, ahogy a nap korongja Ronshar házai fölé emelkedett, úgy tért vissza megint Yabbagabb életkedve.

Ha pénzre van szükségem, hát megszerzem – gondolta, és vakmerő terv kezdett körvonalazódni agyában, amint a kocsmánál látott felhívás eszébe jutott. Éjszakai szállásheléyéről elindulva lépteit a Kereskedelmi Székhely felé vette...

Ronshar városának talán legpompázatosabb és legfényűzőbb kastélyában, annak is az isteneket sértő magasságba épített toronyszobájában két férfi vívta elszántan hosszú órák óta elhúzódó szópárbaját.

– Nem úgy van az, nagyuram! Ha a feladat kockázatos, a fizetségnek is méltányosnak kell lennie. Az ötvenezer aranytallér mindkettőnk részéről elfogadható ár! – erősködött Yabbagabb, de úgy tűnt, hogy az Északi Vándorutak Nagykereskedőjét még korántsem sikerült meggyőznie.

Az üzletember elmosolyodott és felnevetett, mintha vitapartnere meglehetősen tréfásat mondott volna.

– Kedves barátom, ennyi pénzt még a birodalom leghíresebb szörnyvadászai sem kérnének el. Legyünk reálisak. Elégedjen meg harmincezer aranynyal.

– Node, nagymester! Nem talál egyetlen olyan épeszű embert sem, aki ilyen nevetséges jutalomért vásárra vinné a bőrét. Elvégre az ellenfél maga a nagy Tarrasque; erdők, mezők és falvak elnyelője. Egyezzünk meg negyvenezer aranyban, de akkor a felét előlegnek kérem – és ez az előleg volt hősünk számára a lényeges, mert a küldetést nem akaródzott végrehajtania.

A kereskedő lusta mozdulattal megvakarta hájas tokáját, időt nyerve a válaszig.

– Yabbagabb úr! Ekkora előleget nem adhatok, mert semmi biztosítékom sincsen arra, hogy teljesíteni fogja a feladatot. Másrészt megtehetném, hogy megvárom azt a néhány hónapot, amíg a Tarrasque kitombolja magát, és jóllakva visszamegy a rejtekhelyére, hogy tovább aludja évtizedekig elhúzódó álmát. A veszteségem az elmaradt kereskedelem miatt így sem lesz sokkal jelentősebb az ön által kért összegnél. Maradjunk csak a harmincezer aranynál. Esetleg adhatok ötszáz arany előleget az útiköltségekre, de akkor bizonyítsa be az állítását, hogy maga tényleg nagy hatalmú mágus!

– Mi a manó! Nem bízik meg bennem? – nyögte ki Yabbagabb és lázasan törni kezdte a fejét, hogyan is tudná reprezentálni nem létező varázshatalmát. Yabbagabb ugyanis nem járt ki egyetlen varázslóiskolát sem, bár réges-rég egy híres mágusnál végezte tanulmányait. Azonban mikor egy sikertelen varázstekercsfelolvasás során a fél iskolát lerombolta és majdnem mesterét is felrobbantotta, a felbőszült mágus elől menekülnie kellett. Elhagyta szülővárosát és gazdag családját. Fegyverforgató kalandozó lett belőle, de még most se bánta meg döntését. Varázslói karrierje így félbeszakadván, varázshatalma mindössze mágia érzékeléséből, varázstárgyak azonosításából, familiáris idézéséből és a roppant impresszív bőbögtetővarázslatból állt. Nem igazán a legmegfelelőbb varázslatok, ha valakinek a mágikus erejét kell demonstrálnia.

Yabbagabb először arra gondolt, hogy – mint ahogy ezt már régebben is megtette néhányszor – eljátssza egy tűzgolyó varázslat idézési formuláit, amit a nála jóval nagyobb varázshatalommal rendelkező mágusoktól lesett el. Kétkedő nézői eddig mindig leállították, mielőtt befejezte volna nem létező varázslatát. Most azonban nem varázstudót kell meggyőznie, így valószínűleg fel sem ismerné a kereskedő, hogy milyen veszélyes varázslatot kántál, vagyis nem rémülne meg és nem szakítaná félbe a színészkedését. Más megoldást kellett találnia, és Yabbagabb egy pillanat múlva készen is állt a válasszal:

– Ronsharban vagyunk és itt található a városállamok egyik leghíresebb varázslóiskolája is. Ha értesüléseim nem csalnak, akkor holnap lesz a növendékek év végi vizsgája. Intézze el, hogy részt vehessek a vizsgán! Ott majd bebizonyítom, hogy milyen hatalmas mágus is vagyok!

Mindezeket Yabbagabb nem az előleg megszerzéséért mondta – bár úgy gondolta, kezdetnek ez is szép összeg –, hanem azért, mert úgy töprengett, hogy a varázslóiskolában hatalmas mágusokkal találkozhat, akik talán képesek semlegesíteni a boszorkány átkát. Ha pedig egyszer már bejutott hozzájuk, csak sikerül rábeszélni valamelyiküket erre a számukra kicsiny feladatra. Így nem lesz szüksége a sok tízezer aranyra, és nem kell megküzdenie a legyőzhetetlen Tarrasque-val se.

– Legyen hát! – egyezett bele a Nagykereskedő.

Folytatjuk.

XI. KG- ÉS TF-TALÁLKOZÓ

OLIMPIA

LÉGIPARÁDÉ

ARANYFORRÁS

A Beholder Kft. olimpiával és légiparádéval egybekötött KG- és TF-találkozót rendez **1999. június 5-én** a szokásos helyen, a **Láng Művelődési Házban (Budapest, XII. ker. Rozsnyai u. 3.)** kilenc órai kezdettel. Minden játékost szeretettel várunk az este hat óráig tartó összejövetelen!

A rendezvényen lehet először megvásárolni az új HKK kiegészítőt, az Aranyforrást. A boltokban a kiegészítő csak egy héttel a találkozó után lesz kapható.

V. GALAKTIKUS LÉGIPARÁDÉ

A Swatth Military folytatja az immár hagyományossá vált légiparádék megszervezését. Ezúton hívjuk fel a szabad kapitányok figyelmét arra, hogy már most kezdjék meg a felkészülést a nagy eseményre! A rendezők ígérete szerint minden kapitány időben megkapja az információs kockát a rendezvény pontos részleteiről.

Az előző találkozón nagy sikert aratott csataszimulátorokban ismét kockázat nélkül kipróbálhatod TF-es vagy KG-s karaktered harci tudását. (Figyelem! A TF-es karakterek közül csak azok harcolhatnak, akik neveznek az olimpiára.)

XI. ALANORI OLIMPIA

Mi, VI. Borax, a Yaurr birodalom királya, felhívjuk minden, a fegyverforgatásban, kúszásban, mászásban és egyéb fortélyokban jeleskedő kalandozó figyelmét, hogy megrendezzük a XI. Alanori Olimpiát. Az olimpia idejére minden a koronához hű kalandozó szívesen látott vendég Alanorban. Hírnökeink mindenkit személyesen fognak felkeresni és tájékoztatni a pontos részletekről.

AZ EGÉSZ NAPOS BELÉPŐDÍJ ÁRA: 200 FT.

DÖRNYEI KÁLMÁN

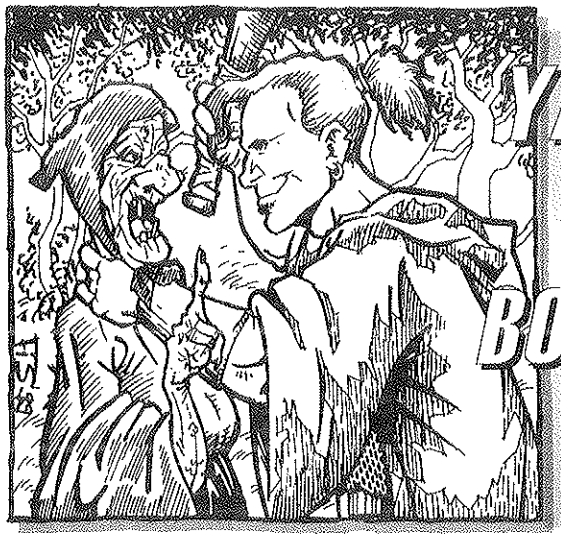

YABBAGABB ÉS A BOSZORKÁNY ÁTKA

Másfél óra múlva az ablakok nélküli ronshari varázslóiskola kapuja előtt toporgott bebocsáttatásra várva. Megzörgette néhányszor az adamantitkapu féldomború ördögpofájáról lelógó kopogtatót. Az adamantitajtó csendesen kitárult. Az ajtó mögött mágikus sötétség rejtette el azt az alakot, aki kinyitotta a bejáratot, és mézesmázos hangján megszólalt.

– Lépjen be, Yabbagabb úr! Egy futár már értesített bennünket uraságod jöveteléről. Nagy megtiszteltetés számunkra, hogy szerény iskolánkban fogadhatjuk. Lekötelezve érezzük magunkat, hogy holnap ott lehetünk varázstudományának káprázatos bemutatóján.

Hősünk a rendszeres reggeli meditációs gyakorlatainak és tökéletesre fejlesztett szellemi kontrolljának köszönhette, hogy nem tört fel belőle egy Tashát is megszégyenítő kacagás. Mosolyogva szerényen legyintgetett.

– Elég a nyávogásból sötétség leple mögé bújó ismeretlen! Vezess a lakosztályomba!

A ronshari varázslóiskola kapuja – majdhogynem becsípve mágusharcosunk köpönyegét – hangtalanul becsapódott. Yabbagabb a hely kísérteties és komor voltától nem ijedt meg, azonban kényelmetlenebbül érezte magát, mint néhány hónappal ezelőtt egy vörös sárkány szájában. A sötétség nem akart eloszlani, és még infralátás pszionikus képessége segítségével sem tudott áthatolni rajta. Az ismeretlen férfi újra megszólalt. Yabbagabbnak fogalma sem volt, hol rejtőzhet az alak, de úgy sejtette, hogy az épület egy távoli pontjából juttathatja el hozzá mágia útján az üzeneteit. A férfi hangja rideg lett és fennhéjázó.

– Tudd meg, most hogy átlépted nevezetes iskolánk küszöbét, nem vagy egyéb, mint egy közönséges novícius. Elfelejtheted nevedet és ha volt istened, azt is, mert mostantól nem számítasz emberi lénynek. Csak egy tanítvány vagy, akinek nincsenek jogai. Legfőbb urad és parancsolód a varázslómesterek szűk csoportja, akiket új isteneidként fogsz tisztelni. Most pedig menj a lakócelládba a fénygömböt követve!

Hirtelen egy fénycsóva jelent meg Yabbagabb előtt, melytől majdnem megvakult. Hősünk először nagyon meglepődött az ismeretlen férfi stílusváltásán. Aztán nyugalmat erőltetett magára. Tanulóévei alatt már volt szerencséje megtapasztalni a varázslóiskolákban uralkodó szigorú fegyelmet és a novíciusi titulus jelentéktelenségét. Mikor szeme hozzászokott a félhomályhoz, követte a lassan mozgó fényforrást. Egy kis ajtóhoz ért. Le kellett görnyednie, hogy bemehessen a szobájába, melynek bútorzatát egy valaha jobb napokat is látott ágy, egy asztal, háromlábú szék és egy szekrény alkotta. Az egyik falon egy fáklya égett, és az alatta lévő asztalon egy sárga köpenyt világított meg a lángja. Yabbagabb betette zsákját és régi köpönyegét a szekrénybe, majd magára öltötte a varázslótanoncok sárga egyenruháját. Körül akart nézni az épületben, de a hang újra megszólalt, és megtiltotta, hogy elhagyja a kamrát. Türelmesen várakozott, mígnem elérkezett a vacsora ideje. Ismét a fénygömböt követve eljutott az étkezőcsarnokba. Az ebédlő közepén hosszú asztal állt, egyszerre ötven-hatvan tanítvány ült körülötte. Rengeteg ajtó és folyosó ágazott a terembe, de Yabbagabbot elsősorban az a széles lépcső érdekelte, amely a novíciusok asztala fölött magasodó belső erkély széléhez vezetett fel, ahol a mágusok és varázslómesterek ültek. Leült a hosszú asztalhoz, és miközben evett, azon morfondírozott, hogyan vehetné rá a varázslómestereket, hogy semlegesítsék az átkot. Elvileg tilos volt az étkezés alatt a tanítványoknak megszólalni, mégis halk pusmogás hallatszott mindenfelől. Hősünk se fogta vissza beszélőkéjét.

– Hello, novícius! Yabbagabb vagyok, az új fiú. Szeretném, ha mesélnél az iskola fővarázslóiról.

A hősünk mellett ülő pufók kis tanítvány megszeppenve rápillantott, majd a belső erkély felé kapkodva fejét, azt suttogta:

– Halkabban beszélj, ha nem akarod, hogy megfenyítsenek. A nevem Assur. Egy év múlva lesz a záróvizsgám. Iskolánkban három fővarázsló is van. Ott ülnek az emeleti asztalnál. Középen az iskola vezetője, a Fényességes Ahot, mellette pedig két tanácsadója. Különösen a balra ülőtől óvakodjál. Ő Rathkell Tour, egy szadista dög. Élvezettel kínozza tanítványait. Az ittlétem tizenhárom éve alatt már három fiú halt meg a kezei között.

– És akkor, hogy taníthat még? Egyáltalán, hogyan lehet szabadlábon? – kérdezte naivan Yabbagabb.

– Ne viccelj! Balesetnek állították be a dolgot. A mester mellett ülő másik alakot, Raggart az égvilágon semmi sem érdekli. Mióta idejöttem, egyszer sem láttam rajta semmiféle emberi érzelmet. Teljes apátiába süllyedve éli életét. A Fényességes Ahotra, iskolánk vezetőjére pedig jobban illene a gyáva és kapzsi jelző. Ő mással nem is foglalkozik, csak hogy minél nagyobb vagyont harácsoljon össze. Egyébként se merne szembeszállni Rathkell Tourral, mert Tour nagymester ellen nincsen esélye egyetlen varázstudónak sem.

– Hogyhogy? – kíváncsiskodott Yabbagabb.

– Rathkellt szinte lehetetlen egy varázslónak legyőznie, mert ő minden varázspárviadalát félelmetes Mágia Semlegesítő Gömbjével kezdi meg, melyet ellenfelére mondva az képtelen lesz varázsolni.

– Ez érdekes. És ez a Mágikus Gömb a varázslók által magukra mondott, illetve ráolvasott varázslatokat is semlegesíti?

– Természetesen – bólogatott Assur. – Megakadályozza a varázslást és megsemmisíti a már létrejött varázslatokat is. Csak a varázstárgyak mágiájára nincsen hatással.

Yabbagabbnak felcsillant a szeme. Ezek szerint Rathkell Tour Mágia Semlegesítő Gömbje eltávolítaná róla a boszorkány átkát. Az azonban biztos, hogy pusztán szívességből, önzetlenül nem fogja a nagymester rálőni a varázslatát. Ki kell hívnia egy varázspárviadalra, és miután az elsötött Mágia Semlegesítő Gömbbel leszedte az átkot, vissza kell lépnie a harctól. A terv megvan, már csak végre kell hajtani.

– Nem lehetne Rathkell Tour nagymestert kihívnom egy varázspárviadalra?

Assurnak kidülledt a szeme és leesett az álla, majd elmosolyodott.

– Ugye, ez csak vicc volt?

– Nem. Valóban szeretném próbára tenni az erőmet.

Assur hosszú hallgatás után szólalt csak meg:

– Nem hiszem, hogy elfogadnák a kihívásodat. Egy tanítvány nem méltó arra és nincs is joga, hogy megküzdjön egy varázslómesterrel.

– De kérhetném azt, hogy a holnapi szokásos vizsga helyett inkább Rathkell Tourral való küzdelmem döntse el, hogy alkalmas vagyok-e a varázslói oklevélre.

– Talán. Azonban Rathkell bizonyára csak halálig tartó küzdelembe egyezne bele. Ezt pedig te sem akarhatod. Ugye csak viccelтél?

– Döntsd el magad!

Rathkell Tour befejezte vacsoráját, és a hosszú asztal mellett haladva készült elhagyni a helyiséget. Yabbagabb nagyot ásított, és kinyújtotta a lábát, egészen véletlenül éppen akkor, amikor a nagymester elhaladt volna előtte. Rathkell Tour megbotlott hősünk lábá-

ban, és a nagy lendülettől hasravágódott. A teremben hirtelen mindenki elnémult. A varázslómester hosszú másodpercekig feküdt a földön, majd lassan feltápászkodott és farkasszemet nézett a tettessel. Yabbagabb állta a tekintetét. Rathkell Tour satnya és esetlen teremtés volt, legalábbis kinézetre szánalmas alaknak festett. Pisze volt az orra, görnyedt és púpos a háta. Jellegtelen fekete köpönyeget viselt. Yabbagabb sopánkodni kezdett:

– Nem tud figyelni?! Majdnem eltörte a lábam.

A tanítványok pisszenés nélkül saját cipőikre bámultak, nem mertek megszólalni vagy felnézni. Rathkell Tournak a haragtól elvörösödött az arca, és remegő kezét ütésre emelte. Mágiát alkalmazott, és karját vörös tűznyelvek ölelték körül, hogy megégessék az arcátlan tanítványt.

– Hogy mersz velem így beszélni, novícius! – kiáltott rá dühösen, és hangjára megremegtek a tanítványok, mintha hideg fuvallat áramlott volna keresztül a termen.

Yabbagabb szerencséjére a Fényességes Ahot felemelkedett helyéről, és hősünk védelmére kelt.

– Nagytiszteletű Tour mester! Ő az az idegen, akiről beszéltem Neked. Az Északi Nagykereskedő embere. Őméltósága nem örülne, ha kárt tennél az alkalmazottjában. Kérlek, elégedj meg az idegen bocsánatkérésével. Holnap a varázslóvizsga után elhagyja iskolánkat.

Tour mesteren látszott, hogy csak iszonyú erőlködések közepette tudja visszafogni haragját.

– Kérj elnézést! – parancsolta a Fényességes.

– Kérj bocsánatot, féreg! – őrjöngött Rathkell Tour.

Yabbagabb azonban csak ennyit mondott:

– Nem érzem magam hibásnak, és nem fogok egy ilyen alak bocsánatáért esedezni. Ellenkezőleg. A holnapi varázslóvizsga helyett ki szándékozom hívni az előttem álló varázslót egy párviadalra. Feltéve, ha nem fél kiállni ellenem.

Rathkell Tour hitetlenkedve kérdezte:

– Te kihívtál egy varázspárviadalra? – látszott rajta, hogy alig bírja ki nevetés nélkül. Arcán szadista vigyor jelent meg. – Elfogadom a kihívást. Halálig tartson a küzdelem!

– Úgy legyen! – vágta rá Yabbagabb, és ő is elmosolyodott, bár egészen másért. Megkönnyebbült, mert hamarosan ez a dühöngő alak eltávolítja róla a boszorkány átkát. A Fényességes Ahot kénytelen-kelletlen jóváhagyta a viadalt, Tour nagymester pedig távozott. Yabbagabb csendesen befejezte vacsoráját. Érezte a tanítványok döbbent és kétkedő, de ugyanakkor bizakodó pillantásait is. Ezek a szerencsétlenek abban reménykedtek, hogy majd ő, a rejtélyes idegen legyőzi a gonosz és rettegett nagymesterüket. Sajnos, hiába reménykednek. Csöppet sem állt szándékában megküzdeni a fővarázslóval, csupán eszközként használja az átok eltávolításához. Az étkezés befejeztével visszavonult szobájába.

Eljött a reggel, és kezdetét vette a viadal. Rathkell Tour nagymester mogorva és gúnyos arccal, kezében varázspálcát szorongatva az üres kőterem egyik sarkában állt. Szemben vele, a helyiség másik végében Yabbagabb nézett vele farkasszemet, és közben kiáltozásával próbálta felhergelni ellenfelét.

– Jéggé fagyasztalak és szétrobbantalak vagy kiszárítalak és Eward fekete csápjaival elnyeletlek! Ami megmarad belőled, kóbor kutyáknak fog majd eledelül szolgálni! – Megöllek, kontár! – mennydörögte a fővarázsló, és szeme vakító vörösen felizzott.

– Kezdődjék a viadal! – szólalt meg egy varázsszáj a falon.

– Most elpusztulsz, neveletlen tanonc! Halálod pillanatában megláthatod a felsőbb szintű mágia erejét.

Tour nagymester néhány szót kántált, meglebbent fekete köpönyege, és remegő kezével varázsjelet karcolt a levegőbe. Yabbagabb, a harcos-varázsló dermedten toporgott, és minden eddiginél ijesztőbbnek hatott számára ez a pillanat. Mert ha ellenfele nem tartja szükségesnek a Mágia Semlegesítő Gömb használatát, akkor

valami mást kántál. Valami offenzív és borzalmas varázslatot, mellyel kiélheti szadista ösztöneit. Hősünk védekezőleg arca elé rántotta a kezét, de aztán fellélegzett, mert a mágia nagymestere nem kockáztatott, a Mágia Semlegesítő Gömbjével indította el a küzdelmet. Yabbagabb körül egy valamelyest átlátszó gömb jelent meg, aminek a középpontja harcos-varázslónk hasánál lehetett, sugarai pedig a feje búbjától a térdéig értek.

Yabbagabb óriási megkönnyebbülést érzett. Rathkell Tour mágiája leszedte a boszorkány átkát. Megmenekült! Vagy mégsem? Cseberből vederbe. Nagyon úgy tűnt, hogy Tour nagymester nem fogja abbahagyni a harcot, és hősünk még csak a böfögtetővarázslatát sem képes aktivizálni ellene a mágikus gömb miatt.

– Hagyja abba, nagyságos úr! – sipítozott Yabbagabb. – Bocsánatot kérek! Nem gondoltam ám komolyan se a sértegetéseimet, se a kihívást. Egy nagyhatalmú boszorkány megátkozott, és csak azért álltam ki Ön ellen, mert hallottam, hogy a Mágia Semlegesítő Gömbje, amit minden harc előtt alkalmazni szokott, megszünteti a rám olvasott varázslatokat is. Elnézését kérem az eljárásomért, de máshogy nem lett volna hajlandó segíteni rajtam. Ugye, nincs harag?

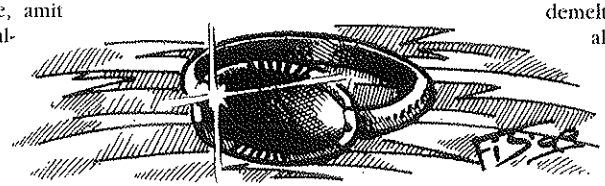

Rathkell Tour nagymester retteneteset kacagott.

– Csak nem megijedt a neveletlen novícius? Nem túlságosan érdekel a történeted holmi boszorkányokról és átkaikról, de ha segítettem rajtad, őszintén örülök, és nem várok köszönetet. Már csak azért sem, mert mindjárt elpusztítalak.

– De hiszen bocsánatot kértem!

– Késő bánat. Túl sokat fecsegsz, ahelyett, hogy harcolnál. A küzdelem halálig tart!

Yabbagabb dühösen morgott, mert felismerte, hogy ellenfele félelmetes tűzgolyó-varázslat kántálásába kezdett bele, mely nemsokára porrá fogja égetni. Azonban Yabbagabbnak más oka is volt, ami miatt kényelmetlenül érezte magát. Valami nyomta a lábujját. Különös, hogy ebben a szorongatott helyzetben pont ilyen jelentéktelen, apró kényelmetlenségre figyelt fel, furcsállotta is a dolgot. Aztán minden megvilágosodott előtte. Átkozott boszorkány! Míg az átka rajta ült, addig nem tudott rájönni, hogy mi történt a varázsgyűrűjével. Most azonban, hogy az átok megszűnt, elszállt az elméjét borító köd, és visszaemlékezett, hogy a kívánsággyűrűjét a lábbelijébe dugta el, hiszen onnan a legnehezebb a tolvajoknak ellopnia. Rathkell Tour befejezte a kántálást, és mielőtt aktivizálta volna a tűzgolyót, egy kérdést intézett Yabbagabbhoz:

– Mi a halálra ítélt utolsó kívánsága?

Yabbagabb egy pillanat alatt lerúgta a csizmáját és az ujjára húzta a gyűrűt, majd aktivizálta a varázstárgyat. Flegmán válaszolt az értetlenkedve álló varázslónak:

– Változz disznóvá!

Tour nagymester gúnyos nevetése rőfögésbe ment át, és a fővarázsló disznóvá változott. Az átalakult Rathkell értetlen képpel pislogott, majd visítani kezdett.

A visítozást néhány teremmel arrébb is hallani lehetett, mikor a Fényességes Ahot a varázslótanítványok kitörő tapsvihara közepette átadta hősünknek a varázslói oklevelet. Yabbagabb nem várta meg, míg a varázslóiskola ítélkezik a tehetetlenné vált, többszörös gyilkos Rathkell Tour felett, szívében elégedettséggel telve elbúcsúzott a tanítványoktól, hogy minél előbb új kalandok elé nézzen.

Előtte azonban visszaballagott a Nagykereskedő palotájához, hiszen felvehette a neki járó ötszáz arany előleget. A Tarrasque-val természetesen esze ágában sem volt megküzdeni, de ha már kiérdemelte ezt a szép summát, akkor majd hülye lesz otthagyni. Felmarkolja a pénzt és lelép vele! Az Északi Utak Nagykereskedője már várta őt, gratulált a győzelméhez és sok sikert kívánt neki, de ami a legfontosabb, hogy kifizette az előleget. Yabbagabb persze fogadkozott, hogy így vagy úgy, de elpusztítja a Tarrasque-t, majd elköszönt a kereskedőtől. Alig lépett ki a Kereskedelmi Székhely főkapuján, amikor egy otromba lapáttenyér nehezedett a vállára. Yabbagabb megfordult, és egyenesen egy hatalmas, két és fél méter magas ogre kidülledő szemeit pillantotta meg, amivel amaz bambán bámult le rá.

– Szasz! Én lenni Ugha! Ugha nagy harcos. A kereskedőtől kapni előleg és küldetés. Menni megütni Tarrasque. Te velem tartani!

Yabbagabb mérgesen ráripakodott:

– Ostoba fajankó! Rakd el az előleget, mint ahogy én is teszem, és hagyd a fenébe a küldetést!

– Nem! – morogta az ogre és kivillantotta tűhegyes fogait. – Te velem tartani! Mi együtt menni. Különben Ugha lenni nagyon dühös.

Yabbagabb ellenkezni akart, de az ogre megragadta, és a nyakába ültette. Yabbagabb püfölni kezdte az otromba szörny kőkemény kobakját. Először csak a kezével, majd a bunkójával. Ugha egy idő után felfigyelt a dologra és lekevert egy pofont szorongatott helyzetben lévő hősünknek, amitől az rögtön el is ájult. Ezután Yabbagabb az ogre harcos zsákjába került, hogy ott folytassa hősi küldetését a rémséges Tarrasque felé. Mindez azonban már egy másik történet...